

Közhelyek

Kiadó: Universal Hungary

Részlet a könyvből:

1. A doki velem szemben ült, kezeit az asztalon pihentette és várta, hogy beszélni kezdjek. Ezúttal azonban nem tudtam elkezdni. Csak ültem, csendben, magam elé meredtem, gondolkozni próbáltam. Eszembe jutott sok minden, leginkább az utóbbi hetekről.

A doki egyszer azt mondta, hogy a szüleim tehetnek arról, hogy nem találom a helyem a világban. Mondta ezt úgy, hogy apámmal elég jó kapcsolatot ápolt, és apu cégéhez ment a számla, a potom száz fontos órabérrel.

Az orvosok tényleg direkt visszakanyarodnak a gyerekkorhoz és a szülőkhöz, amikor az ember problémával keresi fel őket. Mindegy, ha azért omlottam össze, mert kirúgtak, vagy mert meghalt a hörcsögöm. A szüleim tehetnek róla, nézzünk csak vissza jó mélyen, van ott egy húsz évvel ezelőtti atyai pofon, na, ott keresendő a hiba. Persze ez baromság! A hiba a rendszerben van. Jó néhányan megállapították már előttem. És utánam is megfogják még páran, ez biztos.

Őszintén szólva, az én életem furcsa alakulásáról nem a szüleim tehetek, csupán annyi saruk volt benne, hogy ők adták nekem. A többi jött magától. Egyszer azt mondta a dokim, hogy a szüleim válása és a feltehetőleges apakomplexusom miatt – ami aztán soha nem volt -, nem vagyok képes megtalálni a boldogságom. Nevetséges! A szüleim, akiket ritkán lehet együtt említeni – ezért a továbbiakban csak apu és anyu -, úgy gondolom, hogy a fogantatásom utáni percekben dobták egymást kölcsönösen, bár erről elég keveset tudok, valahogy sose vitt rá az élet, hogy bővebben kérdezzek róla. Elég volt annyi, amennyit sejtettem. Így indult az életem, egy félresikerült buli voltam. Ezt elég szar kimondani, de van, akinek ez jut. Tulajdonképpen senki nem várt, de azért mégis világra jöttem. Lehet, hogy ott volt a hiba. Tehát megszülettem, és onnantól kezdve volt egy kissé zűrös a légkör. Anyám és apám nem szívesen látták egymást, és ez egy kedves kifejezés, mert az igazság úgy hangzik, hogy alig bírtak megmaradni egy helységben. Fél óra még elment, de utána elszabadult a pokol. Azt hiszem, nem szerették volna látni egymást soha többet, de jöttem én, és egy életre összekötöttem őket. Ezért kicsit mindig nehezteltek rám, nem is inkább rám, mint személyre, hanem rám, mint egy probléma okozójára. Ez így sem hangzik rosszul, de ez van. Soha nem voltak házások (az kellett volna még!), így a válást legalább nem kellett végigszenvedniük. Ahogy ismerem őket, vérfürdőt rendeztek volna a bíróságon. Azért mégis szépen felnevelkedtem, mindenből kettőt kaptam. Szülinapból, karácsonyból, kiabálásból, ha okot adtam rá.

Anyu és apu váltig állítják, és szemrebbenés nélkül közlik egymással, hogy gyűlölik a másikat. Amikor már annyi idős voltam, hogy megértsem a dolgokat, kicsit ledöbbsentem. De aztán megszoktam. Aput majdnem minden alkalommal, szinte kirúgta anyu a házunkból. (Az év nagy részében anyunál laktam, ezalatt apu látogatott.) Eleinte bepánikoltam, hogy talán soha többet nem látom apámat. Anyu az ajtó fele lökdöste, és kiabált vele. Valahogy így hangzott:

– Takarodj a házamból!

– Már itt sem vagyok! – ordította apám.

– És Shannent sem láthatod többet!

– Nem tilthatsz el a gyerekeimtől!

– Az én gyerekem is! És nálam lakik! Ha nem akarom, nem jössz be! – mutogatott anyám fenyegetően a mutatoujjával.

– Szívemből gyűlöllek!

– Én jobban! – vágta be anyu az ajtót. Majd kifújta magát, végigsimította kezét a ruháján,

és megfordult. – Megírtad a leckéd, drágám? – kérdezte tőlem angyali hangon. Mint egy hülyegyerek, úgy álltam ledöbbenve a lépcső tetején. Persze az is voltam. Egy hülyegyerek. Egész délután és éjjel sírtam apám után. Azt hittem, nem látom többet. Nem akartam apa nélkül felnőni, az olyan szar. Na, ettől nem kellett volna tartanom. Rá két napra apám ugyanúgy eljött. Először úgy tettek, mintha semmi nem történt volna, köszöntek egymásnak. Apám elvitt, ahogy mindig tette, lovagolni. Gyűlöltem a lovakat, féltem tőlük, minden perc kínszenvedés volt, amíg vágtáztam, de muszáj volt. Elvált, illetve össze sem házasodott szülők gyerekeként, mint a többi sorstársamnak, nekem is bőven adatott a hülye kötelező fakultatív programokból. Más iskolatársam tévézett, számítógépezett délutánonként, meg úgy élt, mint egy normális gyerek, rajtam meg veszekedtek a szüleim. Rémes volt! Minden napra jutott valami lehetetlen dolog, a hét minden napján tanultam valamit délután. Más gyereket beíratnak focizni, és akkor focizik. Addig, ameddig akar. Na, engem pont nem kérdeztek meg. Teljesen nagy vita alakult ki abból, hogy mit kezdjenek velem. Amikor iskolába mentem, akkor jött ki a probléma először. Ekkor már hat éve éltem, és ezalatt az idő alatt is osztottak rajtam természetesen. Aztán kapóra jött a sulis, már épp féltem, hogy elfogyott a téma, amin ölhetik egymást. Adva lett. Órákat, napokat üvöltözték arról, hogy mihez kezdjenek velem a délutánokon. Én próbáltam közbeszólni, hogy elleszek, de nem tehettem, ez a felnőttek vitája volt. Végül megosztották. Három napon anyám vitt délutáni programra, a másik hármon apám. A vasárnapom szabad maradt, volt időm haldokolni. Hétfőnként apu vitt el lovagolni. Nem kérdezte meg, szeretnék-e. Nem baj. Kedden anyu rángatott el uszodába. Szerdán apun volt a sor, mentünk zongoraórára. Nagyon fontos volt (szerintük!), hogy meglegyen a zenei műveltségem. A csütörtök az a kézműves szakköré volt. Élveztem minden pillanatát. Különböző köcsögöket formáztunk agyagból, minden héten, egész évben. Én voltam a legbénább a csoportban. Nem számított, utáltam az egészet. Pénteken ismét apu vitt el, focizni. Ő szerette a focit. Szeretett is focizni. Engem nem kérdezett meg. A csapatban csak ketten voltunk lányok. Én, és egy nemi identitással küszködő, másik hatéves. Ő önként focizott. Szombaton ismét anyámon volt a sor. Társastánc tanfolyamra vitt. Így utáltatták meg velem valamennyi sportot, állatot, szakkört, edényt, mindent, amit évekig gyakorolnom kellett. Tipikus esete voltam annak, amikor a szülők egymással versengenek, és ezt a gyereken mutatják meg. Fogalmam sem volt, hogy hullát, vagy olimpikont szándékoznak nevelni belőlem. Mindegy volt. A vasárnapom maradt csak szabad, akkor jöhetett a nagymama. Persze anyu és apu ezen is megölték egymást, merthogy kettő volt, egy anyám oldaláról, még egy pedig apáméról. Így született meg a korrekt döntés, hogy a nagymamák hetente váltják egymást vasárnaponként. Én voltam a megtestesült betáblázott gyerek. Nekem volt még egy plusz órarendem az iskolain kívül. A szüleimé. Csak ebben nem volt sem lyukas óra, sem változás félévkor. Ez fix volt.

Hogy teljes legyen a kép, a nagyszüleim is utálták egymást. Apai nagyanyám könnyűvérű nőnek nevezte anyámat (egy idő után, amikor már nem hat éves voltam, rájöttem mit jelent, addig nem értettem). Anyai nagyanyám pedig egyszerűen seggfejnek hívta apámat. Ezt hatévesen is értettem. Mindenki a másik családját okolta, én álltam egyedül középen, tök szerencsétlenül, és próbáltam ellenállni a befolyásolásnak. Merthogy mindenki velem akarta elhíttetni az igazát. Nekem pedig döntenem kellett! Vagy kihasználom valamennyire a helyzetem, vagy felkötöm magam. Mivel még élek, az elsőt választottam. Nem volt olyan rémes, mint ahogy látszik, tulajdonképpen a kiabálást is meg lehet szokni. Nekem legalábbis sikerült. Sőt, még jó dolgok is akadtak. Az ünnepek. Igen, minden nyomoronc gyerek ezt hozza fel mentségül. Valóban csak ez volt.

Az év számos ünnepén megosztották egymás közt. Kivéve kettőt. Az egyik, a Valentin nap volt. Akkor mindketten lepasszoltak, programjuk volt. Mehettem a nagymamához. Egyik évben ehhez, másik évben ahhoz. Még ezen sem tudtak megegyezni, tisztán emlékeztek rá, hogy múlt évben melyikük anyjánál voltam. Nem lehettem két egymást követő évben

anyám anyjánál, mert a másik oldal már robbanni készült. Teljesen ötven-ötven százalék alapon működtem. Igen, a Valentin napokon egyikük sem tartott rám igényt. Apám háromszor nősült azután, hogy megszülettem. (Amikor gyerek voltam, ez az arány még csak egy volt.) Ezek a házasságok rövid életűek voltak, senki nem viselte el anyámat, akinek bár semmi köze nem volt apámhoz és a kapcsolataihoz, rendszeresen átment vele veszekedni. Olyankor engem is magával vitt, mint ürügyet. Egyszer apám elfelejtett elvinni az ő napján. Anyám alig várt már egy ilyen alkalomra, megfogott, berakott a kocsiba, és egyenesen apám és az új felesége házához hajtott. Nem, azt nem tudom visszaadni, hogy ott mi zajlott le. Üvöltözés, üvöltözés, üvöltözés! Néhány szomszéd a ház előtt gyülekezett és gondolkodtak, hogy mi történhet éppen bent. Már rendőrt akartak hívni, amikor anyám felkapott és kilépett velem az ajtón. A báméskodókra meredt, és rájuk is kiabált valamit. Aztán hazamentünk. Semmi gond, apám a következő napján eljött értem. Mintha mi sem történt volna. Mármint a veszekedésre gondolok. Elnézést kért tőlem, amiért megfeledeztem rólam. Persze, hogy megbocsátottam. Bár, hozzátartozik a dologhoz, hogy én voltam az utolsó, akitől elnézést kért. Pedig engem felejtett el. Nem számít. Apám feleségeit egyébként nem szerettem. Apámért és anyámért is rajongtam, szigorúan csak külön-külön, de az új feleségek nem tetszettek. Ők sem szerettek engem. Apám előtt tették az agyukat, egyébként rám sem néztek. Fogalmam sincs, apám miért nősült újra, főleg többször, de annyira engem nem is érintett. Én ugyanaz maradtam neki, ami voltam. A gyerek, akiért jött és elvitt a saját napján. Szerencsére kistestvéreim egy házasságából sem születtek. Ha jobban belegondolok, ennek egyszerű oka van. Apám elég tragédiának tartott engem ahhoz, hogy több kölyköt ne vállaljon. Így sose lett testvérem. Nem bántam. Apu első esküvőjén én voltam a koszorúslány. Nem kérdeztek meg, ez el volt döntve. Ez volt az egyetlen esküvő, amin anyám is részt vett. A többire nem mehetett el. Nem volt nagy balhé, csak amikor a pap ahhoz a részhez ért, hogy van-e valakinek ellenvetése, anyám és az anyai nagyanyám – aki fogalmam sincs, hogy került oda, senki nem hívta -, automatikusan feltették a kezüket. Erre kicsit berágott az apai nagyanyám és apám új feleségének a családja is. Először tisztázták, hogy ki kicsoda, mert ez nem volt egyértelmű, aztán csupán fél óráig szünetelt a szertartás, utána lecsillapodtak a kedélyek. De több esküvőre se anyám, se anyai nagyanyám nem mehetett el. Én persze ott lehettem. A következő nagy vita ebből kifolyólag adva volt, anyám napján házasodott apám, és nem állt szándékában elengedni. Végül nagy nehezen elmehettem. Apám részéről tehát adva volt a Valentin napi lerázás. Anyám már érdekesebb eset. Ő nem házasodott újra, sőt, kapcsolatai sem voltak, ő inkább daczból keresett aznapra magának programot. Átlátszó volt még nekem, a gyerekek is, de nem számított.

A Valentin napi lepasszolás szöges ellentéte volt a karácsonynak. A poklok pokla az az ünnep, én mondom! Ilyenkor, „mindent a gyerekért” alapon – ami persze hülyeség -, a két család egyesült. Nálunk, mármint anyunál. Ott volt anyu, apu, a két nagymama és a nagypapák is. Csodálatos, meghitt hangulat volt. Már a vacsoránál olyan visszafojtott indulatok uralkodtak, hogy vibrált a levegő. Minden megrágott és lenyelt falat hangos volt, már-már kínos. Néha elképzelttem, ahogy más, normális családoknál gyertyát gyújtanak, ajándékoznak, van csillagszóró, meg minden. Család, kutya, szeretet, békesség. Idilli. Nálunk ebből semmi nem volt meg. Maximum a szeretet, de az rám irányult, mindenki elhalmozott az érzelmeivel, aztán anyám apámra borította a feldíszített fenyőt. Ez szinte minden évben megtörtént.

Mindezek ellenére nem mondom, hogy a szüleim tehetnének bármiről. Ők megtették a maximumot velem kapcsolatban. Gyűlölik egymást, ez soha nem volt kérdés. Sohasem kívántam elalvás előtt, hogy jöjjenek újra össze. Hogy kívánhattam volna? Az egész emberiség sorsáról döntöttem volna. De ennek a gyűlöletnek is volt értéke. Sokszor elgondolkodtam ezen (mert rohadt sok időm van), hogy vajon tényleg ennyin múlik? Ennyin múlik egy élet, életek? Apám és anyám soha nem szerettek volna közös jövőt, tulajdonképpen tényleg egy félreértés voltam, egy nem kívánt és főleg nem várt dolog, ez

azonban – mármint én -, olyan szinten kötötte őket össze, hogy soha nem szabadulhattak egymástól. Igen, ha erről az oldalról nézem a dolgot, jogos a haragjuk irántam. De a másik oldalról nézve, én semmiről nem tehettem. Mindenesetre kitartanak a gyűlölködésük mellett, ami az idő multával cseppet sem lankadt. Megmaradt olyannak, amilyen huszonhat éven át volt. Ez egyfajta program nekik. És élvezik. Minden változott körülöttük, csak az egymáshoz való viszonyulás nem. Pedig már mindenki örülten unta őket. Szükségük volt egymásra, csak ilyen hülyén fejezték ki. Egyszer apám munkát vállalt külföldön. Megbeszélte velem, aztán összeveszett ezen anyámmal, és elment. Anyu olyan mély depresszióba süllyedt, hogy azt hittem, soha nem tér magához. Folyton azt hajtogatta önkívületi állapotban, hogy milyen szemét apám van nekem, így magára hagyni egy gyereket. Közöm nem volt a dologhoz, huszonhárom évesen megvolt a magam élete. Nem engem hagyott ott apám. Anyámat. És ezen ő teljesen kiakadt. Órákat veszekedtek telefonon egymással, miközben én annyit nem mondhattam a készülékbe, hogy „Hello apu, milyen ott?”. Vagy valami ilyesmi. Három hónap után apám hazajött, őt is megviselte a veszekedésmentes, nyugodt élet. Minden visszaállt a régi kerékvágásba. A szülők olyanok, amilyenek. De a dokim tévedett. A szüleim remekül felneveltek engem. Külön, külön. Ez így volt rendjén. Nem lehet őket együtt elviselni, de külön mindennél többet értek. Shannennek kereszteltek. Szerencsére a névválasztáskor még nem éltem, de utólag megtudtam, hogy örült nagy vita támadt belőle. Anyám Sharont szeretett volna, apám semmi pénzért nem mondott le az Anne-ről. Ezért összevonták, de mivel a Shanne hülyén hangzott, megtoldották még egy „n”-nel. Így lettem Shannen. Azt sem tudom, hogy létezik-e ilyen név. Állítólag igen, de én még sosem találkoztam más Shannennel. Mindegy, jobban is kicseszhettek volna velem.

2.

Eljön az ember életében egy korszak, ami után már semmi nem változik. Legalábbis esély sincs rá.

A kanapén ültem, lábam hanyagul a dohányzóasztalon pihentettem, és kapcsolgattam a tévét. A tálcám, ami árván hevert az asztalon, a reggelim kevés maradékát tartalmazta. Rágyújtottam egy cigire, és végignéztem a maradék ételen. Egy mirelit hamburger volt, az a fajta, amelyiket fagyottan, csomagoltan három percre berak az ember a mikróba, azalatt felolvad, undorító papír íze lesz, és kész is a pompás lakoma. Soha nem jöttem rá a fogyasztása titkára, vagy leégettem a szájpadrólom, vagy majdnem beletörtem a fogam. Ugyanis, amikor kivesszük a mikróból a felforrósodott hambit, és óvatosan levágjuk a csomagolás oldalát – amitől hatalmas gőzáradat csap az arcunkba -, onnantól számítva harminc másodpercünk van, hogy elfogyasszuk, különben megkeményedik olyannyira, hogy ölni lehet vele. Tehát vagy forrón esszük, vállalva az égési sérüléseket, vagy acélkeményen. Én az első variációt választottam, semmit nem éreztem az egész számból. Hozzá salátát ettem, ezzel elhittem magammal, hogy adok a vitaminokra és az egészségre is. Bár a salátát készen vettem, dobozban, így valószínűleg soha nem látott veteményeskertet, de illúzió az egész élet. Egy salátán, aminek kétes az eredete, nem kell kiakadni. Hozzá nagy vaníliás shake-et ittam. Ez szép volt. Megint adtam mindenre, amitől óvna. Nézzük csak, a hamburger zsírtartalma, szénhidrát, jajj, még a vaníliás shake is! Meg a nyomorult saláta. Tele E 43627-tel, meg ilyenekkel, ami köztudottan káros, plusz a kaja utáni cigaretta. Igen, összeszámolva a reggelimet, megállapíthattam, hogy tizenhét évvel kevesebbet fogok élni, emiatt a kis menü miatt. Már ha hinni lehet azoknak, akik nap mint nap tévében, újságban, és ha oda nem jutnak be, akkor az ajtó előtt állva ezzel riogatnak. Igen. De számomra soha nem az a kérdés, hogy mennyi, hanem hogy mennyiből? Így mindjárt más a helyzet. Reggelim elfogyasztása után elkészültem, és elindultam dolgozni. Oh, az áldott munkahely! Egyrészt azért reggeliztem otthon, mert a munkahelyemen nem akartam végighallgatni, hogy mit eszek meg, másrészt azért, mert ez is egyfajta rendszer volt. A dolog, amivel elűjtük az indulás előtti időt. A reggeli.

A munkahely az, ami teljesen szürkévé, megszokottá és csúnyán unalmassá teszi az ember életét. Ha ezt előre tudom, soha nem kezdek el dolgozni. De nem tudtam előre, így dolgoztam. Három éve. Három éve egy helyen, egy társasággal, egy főnökkel. Rémes! A hely, ahova bekerültem (kizárólag alkalmi munkára, hogy megnézzem milyen is dolgozni), a rabjává tett. Nem én akartam így. Nem is ők. Egyszerűen, a napokból hetek lettek, a hetekből hónapok, és kizárásos alapon a hónapokból évek. Szar ügy. Friss újságíróként végeztem az egyetemen, várva a nagy lehetőségeket. Hát lehetőség egy sem jött, nekem kellett keresgélnem. Egy lapnál, ahol nem vettek fel dolgozni (mint sok más helyre sem), azt mondta egy nő – miután közölte, hogy nem tart rám igényt -, hogy ez egy kihalásos szakma. Megvontam a vállam, és távoztam. Ma már tudom, miért mondta. Megértettem. Egyszer én is majd csak kihalok a betöltött posztomból, és jöhet egy újonc átvenni. Máshogy nem megy.

Oda kerültem, ahova nem akartam. Egy női magazinhoz. A halálom. A rémálmom. Nők, akik furkálódnak, problémáznak. Mindent szerettem volna, csak nőkkel dolgozni nem. Meghallgatni a családi problémájukat, a gyerekkérdést, a menstruációs görcsöket. Nem, nem szerettem volna. Mégis, a kényszer nagyúr, sehol máshol nem volt helyem. Így is, pont egy kihalásos állást kaparintottam meg. Egyszerűen kihalt az előző. Akkor még nem értettem. Ragaszkodtam az álláspontomhoz, miszerint átmeneti munka. Mindenki mosolyogva bólintott. Nem tetszett a mosolyuk. A munka nem felelt meg az álmaimnak, pont olyan volt, amiért Pulitzer-díjat nem adnak. Női magazin. Nőktől, nőknek. Az egészségrovat szakadt rám. Nem voltam orvos, semmifajta ilyen képesítesem nem volt, de úgy tűnt, ez nem számít. Így bagózva, olykor ráhamuzva a billentyűzetre osztottam az ész az egészséges táplálkozásról, a rendszertelen mozgásról, a víz alatti szülés veszélyeiről. Gőzöm sem volt ezekről a dolgokról, de ott volt mindennek a tudója, az internet. Egy dolog viszont aggasztott. Nem ezért tanultam éveket.

Eleinte furcsán és különcként viselkedtem a rutinos munkatársaim mellett, összeráncolt szemöldökkel néztem Helent, aki az első nap elmesélte nekem, az ismeretlennek, hogy a volt férjével hogyan lettek az édes szerelmes napokból szürke hétköznapiak, ami a kapcsolatuk végét jelentette. Az eső munkanapom végén már tudtam, hogy Joe (Helen volt férje) milyen sört iszik, és ő is, mint sok más férfi, egy huszonéves mellett kötött ki. Ó, azok az átkozott huszonévesek! Mondta ő. Nekem, az átkozott huszonévesnek. Nem éreztem jól magam a közegben. Kezdett derengeni, hogy mit jelent a kihalásos szakma. Körülöttem csupa megkeseredett, negyventől hatvanig nő volt, egyedülálló, karrierista. Gőzöm sem volt hova kerültem. Nem szerettek engem. Én sem őket. Olyanokért okoltak, ami a korosztályomat érintette, de konkrétan engem nem. Mit tehettem volna? Vártam. Mire? Hogy kihaljanak.

Minden nap egyforma. Ez a legnehezebb, amit az ember elviselhet. Legalábbis az egyik legnehezebb. Eleinte még eljártam szórakozni a régi haverokkal. Aztán ezek a programok rendre elmaradtak. Nem hívtak? Nem mentem? Nem tudom, nem emlékszem. Egyszerűen elmaradt és kész. Mivel régi ismerőseim is más életet éltek mint addig, amíg csak annyi volt a dolgunk, hogy együtt lógjunk, magamra maradtam. Az ember, miután elvégezte a sulit és automatikusan kicserélődnek a barátai, a munkahelyén kényszerül új kapcsolatokat kialakítani. Na ez volt az, ami nekem nem ment. Munkatársaim egytől egyig lehetetlen alakok voltak. Olyanok, akik csak okolni tudtak. Egyszer mentem el velük szórakozni. Egyszer, és soha többet. Egy péntek délután hívtak magukkal. Mit sem sejtve, elfogadtam a meghívást. Kár volt.

Este kilenckor találkoztunk, egy általuk jól, általam egyáltalán nem ismert hely előtt. Az egész szerkesztőség ott volt, nyolc nő. Leültünk egy asztalhoz, és kezdődhetett a parti. Mindenki segg részegre itta magát pillanatok alatt, aztán szép sorban flörtölni kezdtek a huszonéves felszolgálófiúkkal. Öröm volt nézni, ahogy az ötvenes Madge csábosan kacsintgat egy újabb koktélerért a pult felé. Nem értettem az egészet.

A munkatársaim, egytől egyig azt az elvet vallották, hogy sokkal több erényük van a fiatal – ahogy ők mondták -, csitrikkel szemben. Ők érett, tapasztalt nők, akik el tudják tartani magukat, ellenben a fiatalokkal, akik csak lézengenek. Mi mást akarhat magának egy férfi, mint egy ilyen „álmnőt”?

Körülbelül a hetedik cigarettámat szívtam, és hallgattam a beszélgetést. Nem szóltam bele, bár nem szerettem, de fontos volt az állásom. Hát ilyen egyszerű lenne az élet? Tényleg semmi másból nem áll, csak kifogásból és áltatásból? Érdekes, ebben a világban mindenki csak a legjobb lehet. Minden más félreértés. Mindenre van ésszerű, logikus magyarázat. De nem csak az én munkatársaim tudtak lyukat beszélni a saját hasukba. Mindenki így tett.

Az idősebb nők érettek, tapasztaltak. A kövérekben rengeteg belső érték van, egyszerűen csak feltárára várnak. Azt már nem teszik hozzá, hogy ehhez a feltáráshoz egy bányász csapat is kevés lenne, de nem gond. A csúnya nő mindig értékesebb „belsővel” rendelkezik, mint a szép. Csak tudnám már, hogy ez mit jelent! Biztosan szebb a májuk vagy a lépük. A szegény ember nem is szegény, hanem gazdag, méghozzá érzelmekben. Ki van zárva, hogy egy gazdag ember boldog legyen. Nem, az csak látszat. A gazdagok mind, egytől egyig vagy depressziósak, vagy pszichopáták, vagy egyszerűen boldogtalanok. Nem létezik, hogy boldogok, gazdagok és szépek is legyenek. Kell lennie hibának. És amíg az emberek ebben hisznek, valahol, a lelkük mélyén megnyugszanak. Az élet egyszerűen ezt produkálta. Az idős, kövér, csúnya emberek mindig valahogy jobbak, mint a többi. Ezt állítják ők. Én pedig öt koktél után úgy döntöttem, hogy hazamegyek és otthagynom a kollégákat. Nem vették jó néven. Engem pedig nem érdekelt. Három év alatt, amióta a magazinnál dolgoztam, minden héten állás után kajtattam. Váltani szerettem volna. Emailben küldtem az önéletrajzomat, mindenhova. Akárhova. Miután még a keresztretjvényűség is elutasított, mondván, hogy nincs semmilyen üresedésük, kicsit elszomorodtam. De nem adtam fel. Küldözgettem a maileket, valakinek csak kellet. Fix állás kellett, egy huszonéves szabadúszó újságíró nem túl szerencsés, azt mondják, ha ilyen korban nem talál konkrét állást az ember, a későbbiekben, főleg harminc után már szinte lehetetlen. Na igen. Ezért nevezzük a bizonyos szellemi munkákat kihalásos szakmának.

A munkám és a közeghez való viszonyom unalmassá tett. Kezdtém olyan lenni mint a munkatársaim. Minden nap őket láttam, őket hallgattam, egyértelmű, hogy tudtak befolyásolni, akár tudat alatt is. Nem vágytam szórakozásra, nem vágytam olyan dolgokra, ami a korosztályomnak fontos. Csak ültem, dolgoztam. Néha helyeseltem, amikor Helen a huszonéves fruskákat szapult. Én is az voltam, csak már elfeledtették velem. Egy nap aztán, amikor kötött nagymamakardigánban ültem a szerkesztőségben, és az egészségcikket szerkesztettem, hogy lapzártáig leadhassam, megakadt a szemem egy íráson. A klimax tüneteit ismertették, és rájöttem, hasonlókkal küszködöm.

Kétségbeesetten rohantam anyámhoz, aki türelmesen végighallgatott. Aztán így szólt:

– Drágám, tudod hány éves vagy?

– Huszonhat – feleltem.

– Akkor ezen gondolkozz el! – mosolygott.

Megtettem. Elgondolkoztam. Teljesen meghülyültem. A munkahelyi közeg olyannyira fertőzte meg az elmémet, hogy bebeszéltem magamnak, olyan vagyok, mint ők. Ezáltal, akaratomon kívül is, azok lettek a problémáim mint nekik. És úgy tűnt, a tüneteim is.

– Munkahelyet kell váltanom anya – szóltam, miután átgondoltam a dolgokat. –

Korombeliekkel, vagy legalább majdnem korombeliekkel kéne dolgoznom. Akik miatt nem leszek pánikbeteg, és nem lesz idő előtt klimaxom – magyaráztam.

– Erről is apád tehet – csóválta a fejét idegesen anya. Na persze, ki más tehetne róla?

Egyáltalán hogy jött ehhez apu?

– Miért? – kérdeztem, de felesleges volt.

– Ha hagyja, hogy folytasd a kézművességet, sose lett volna belőled firkász! – fújtatott.

A hülye kézműves szakkör. Anyu sose tudta túltenni magát azon, hogy apám tizennégy évesen egyszerűen kiíratott a csoportból. Ezért örök hála neki. Tíz év alatt sem tudtam egy normális köcsögöt kiönteni, holott az egész házunk tele volt már az eldeformálódott szarokkal, amiket én csináltam. Na igen! A tanárom azt mondta rá, absztrakt művészet. Én azt mondom rá, egy nagy szar. Azért lett olyan alakja, mert mindig benyomtam, mielőtt megszáradt volna rendesen. Ha neki ez az absztrakt művészet, én ráhagyom.

– Sose lett volna belőlem jó művész – legyintettem. Úgy tettem, mintha valamennyire bántana a dolog, pedig életem egyik legszebb napja volt, amikor felálltam, fogtam a legújabb „vázám” – ami kellőképpen kiszáradt -, és közöltem, nem jövök többet. Csak a nyomik és a fura kölykök jártak ilyen szakkörökre. Én nem tudom melyik kategóriába tartoztam. Azt hiszem az áldozatokhoz.

A klimax parám után eltökéltem, akkor is keresek új munkát. Ha beledöglök, akkor is. Az élet egy nagy szar. Rossz, hogy huszonhat évesen ezt az ember szemrebbenés nélkül kijelentheti. Én meg tudtam tenni. Ezt tényként kezeltem. Szívesen elbeszélgetnék azzal a barommal, aki elsőként találta ki, hogy mi az élet rendje. Aki először élt úgy, mint ma, az emberek milliárdjai. Születés. Tanulás. Munka. Család. Öregség. Halál. Ez egy gyors folyamat. Ha egyet kihagysz, felborul az egész, és idő előtt ér valami. Fiatalság, öregség. Pont ez a legszemetebb az egészben. Ha rajtam múlna, biztosan a kölykök és az öregek dolgoznának, a tizenkettőtől ötvenig kategória csak úgy élhetne, azt csinálhatna, amit akar. Hiszen az ember életében két periódus van, amikor gondtalanul élvezheti az életet. A gyerekkor és az öregkor. Pont az a kettő, amivel kitörölhetjük a seggünket! Életünk első gondtalan éveire nem is emlékszünk. Amikor minden klassz, semmi dolgunk, csak élni. Na, arra nem emlékszünk. Marad az öregség. Amikor végre elérjük azt, hogy megpihenünk, és élvezzük a maradék éveinket, mit kapunk? Ízületi bajokat, millió féle nyavalyát, gyógyszereket, ráncokat, szenilitást. Igen, az emlékkiesést életünk mindkét gondtalan szakaszában megkapjuk. Gyerekként is, idősként is. Tehát ez a két periódus, amikor az ember igazán csak magával és azzal törődhet, amivel akar. Megnyugtató. És mi van közte? Mi az a röpke negyven év, ami úgy múlik el, hogy észre sem vesszük? Tanulás, munka, csupa kötelezettség. A halál az élet része. Ezt sokan mondták már. Van is egy ilyen hűtőmágnesem. De arra ki gondol, hogy az egész életünket, minden energiánkat és munkánkat, minden mosolyunkat és könnycseppünket csupán azért tesszük, hogy a végén ki így, ki úgy, meghaljon. Egyáltalán, hogy lehet úgy kezdeni egy életet, hogy tudjuk a végét? Milyen szar az a film, aminek tudjuk előre a végét? Ezen mindenki felháborodik. Azon megsértődnek, ha a film kezdete előtt hanyagul odavágom, Mills nyomozó a végén lelövi John Doe-t, ezért börtönbe kerül. A torkomnak ugranak érte. Ha azt mondom, ne erősködj, a végén te is ugyanolyan halott leszel mint én, vagy ő, vagy bárki, azon nem rág be. Ezt tudja. Mindenki tudja és elfogadja. Az emberek keresik az élményeket, az örömet, a bánatot. Ezt csak azért teszik, hogy érje őket meglepetés. Hogy tudjanak változtatni azon, ami már úgyis el van döntve. A bázisugró kihívja maga ellen a sorsát. Úgyis csak két választása van. Vagy túléli, vagy nem. Nincs arany középút. A kérdés nem az, hogy bekövetkezik-e. A kérdés csupán az, hogy mikor? Illúzió. Minden az. Van x időnk arra, hogy oldjuk meg a dolgainkat. Mindenki keresse meg az élete értelmét. Ha van ilyen és megtalálja, volt értelme élni. Sok emberrel találkoztam már, akik keresik. Sokkal, akik nem találják. És volt, nagyon kevés, de volt, aki nyugodtan hátradőlhetett és azt mondhatta, megtaláltam. Jó nekik. Úgy hiszem, mivel minden ember más, mindenkinek más az öröme. Van, aki megelégszik egy kutyával. Más Nobel díjat kap. A kérdés csak az, hogy lehet-e a két dolognak egyformán örülni? Szerintem lehet.

3.

– Jó reggelt Helen! – köszöntem unottan, és leültem az asztalomhoz.

Helen biccentett. Szemei alatt hatalmas fekete karikák éktelenkedtek. Ebből sejtettem, rossz éjszakája volt. Nem izgultam, percekben belül megosztja velem, ha érdekel, ha nem.

Megint egy átlagos nap. A megszokottság rátelepszik az ember életére. Fojtogatja. Minden ember szabad, azt tesz, amit szeretne. Ez van mondva, pedig ez hülyeség. Beskatulyázva élünk, millió szabály szerint. Ha megszeged, a társadalom kilök, kitaszít. Az emberek irtóznak a változástól és a rendbontóktól. Hamburgert eszünk, kólával, sült krumplival. Szerintem az emberek több mint a fele, de legalább a fele, nem is szereti. Megszokott ízek, silány minőség, rágós, sótlan húspogácsa. Akkor miért esszük mégis? Mert megszoktuk. Egyik nap ebédelni mentem. Sült csirkét vettem. Kértem hozzá kristálycukrot, az eladó odaadta, majd jó alaposan megszórtam vele a csirkém. Tettem a sült krumplira is. A felszolgálólány undorodva nézett rám, majd visszasietett a pultba, ahol minden biztonnyal elmondta a többi munkatársának, hogy milyen furcsa vagyok. Furcsa. Ezt a szót arra találták ki, azokra mondják, akik kilógnak a sorból. Soha nem ettem még cukros csirkét, egyszerűen csak úgy gondoltam, megkóstolom. Le akartam győzni azt a magától értetődő reflexet, amikor a sóért nyúlok. Nem akartam úgy nyúlni semmiért, hogy ezt csak megszokásból teszem. Merjünk néha mások lenni!

Egyébként életemben nem ettem még szarabbat a cukros csirkénél. De legalább úgy állíthatom ezt, hogy tudom. Nem úgy, hogy sejtem.

Megnyitottam az e-mailemet. Legalább húsz reklámlevél érkezett. Akciós termékek, kihagyhatatlan ajánlatok. Tovább mentem, mígnem az utolsó levélhez érkeztem. Többször átolvastam, majd sóhajtottam egy nagyot. Behívtak egy állásinterjúra.

A nap hátralévő részében mosolyogva hallgattam kollégáimat, akik ugyanazzal traktálták egymást, mint mindig. Mindig ugyanaz a nóta. Ők nem unják. Én igen.

Helen délután hozzám fordult.

– Mondd, Shannen, miért ilyen ostobák a férfiak? – kérdezte.

– Nem tudom – vontam meg a vállam. Tényleg nem tudtam. Azt sem, hogy van-e erre válasz, azt sem, hogy ezt miért tőlem kérdezi.

– A volt férjem nőszülni készül – folytatta. Zaklatottan nézett, gondosan felvarrt arca, a valószínűleg ébren töltött éjszaka miatt engedni láttatta a ráncokat a szeme körül.

Ráncokat, melyek a korát jelezték. Ráncokat, melyeknek ott volt a helye. Én így gondoltam. Ő nem.

– Sajnálom – mondtam.

– Egy huszonkilenc éves fruskát vesz el. Hogy szereti-e? Nem tudom. A kislányban semmi érték nincs, egy kirakati bábu. Mű az egész, rá van írva, hogy csak a pénz érdekli – háborgott.

– Találkoztál már vele? – kérdeztem.

– Csak az kéne még! Nem, és nem is akarok. Éljenek boldogan!

Na igen! Egy huszonkilenc éves nő, aki már nem kislány, ahogy Helen mondta. Biztosan egy szörnyeteg. Pénzéhes, üresfejű, lelketlen, értéktelen. És hogy miért mondta ezt Helen anélkül, hogy látta volna, vagy ismerné? Mert megnyugtatja, ha ezt hiszi. Mi van akkor, ha az csak egy nő, aki találkozott egy férfival, és boldogok együtt? Ki van zárva! Az nem stimmelne Helen filozófiájában. Ha fiatal is, szép is, biztosan gonosz. Mi más lehetne?

4.

Pénteken nem mentem dolgozni. Beteget jelentettem. Makk egészséges voltam, de így tudtam áthidalni azt az eshetőséget, ha nem vesznek fel a másik munkahelyre. A női szerkesztőségben nem tudtak róla, hogy három éve, amióta ott dolgozom, minden nap más munkát keresek. Nem örültek volna.

Túl sokat filozofáltam. Annyira sok mindent nem értettem, annyira sok dologból maradtam ki, hogy elfelejtettem élni. Három évet vett el az életemből az egészség rovat. A női munkatársak. A hihetetlenül sok tévéműsor, amit megnéztem. A sorozatok, amikről azt hittem, pótolhatják az igazi emberi kapcsolataim ürességét. Ezeket az éveket soha nem kaphatom vissza. Ilyenkor nem tehetünk mást, legyintünk kell egyet, és előre nézni. Előre. Vicces... Mintha olyan sok jó állna előttünk.

A szerkesztőséget, ahova behívtak, könnyen megtaláltam. Péntek délután kettőre volt megbeszélve az interjú. Előbb értem oda.

Persze ez az időpont megengedte volna, hogy legalább délelőtt dolgozzak, de nem volt kedvem. Úgy éreztem, még egy huszonévesek elleni szolid tüntetés, és felkötöm magam. Időközben, a három év alatt, elfelejtették, hogy én is huszonéves vagyok. Én is megfeledkeztem róla.

Felmentem a lépcsőn, aztán bekopogtam. Nem hittem, hogy péntek délután sok dolgozó embert fogok látni. Tévedtem. A szerkesztőség teljes létszámmal működött. Közlekedett a lapzárta.

Bementem, és rögtön a főnök irodájához irányítottak.

Ekkor jutott eszembe, hogy a sok álláspróbálkozás, a napi hat-hét e-mail elküldése mellett megfeledkeztem róla, hogy végül melyik újsághoz is hívtak be. Mindegy volt. A kertész magazinba is szívesebben dolgoztam volna, mint a korosodó nőknél.

A helységben senki nem figyelt rám. Kiabáltak, gépeltek, bagóztak. Olyan hangzavar volt, hogy alig tudtam kivenni a szavakat, amiket egymásnak ordítottak. Valahonnan, valamelyik számítógépből iszonyatos hangerővel üvöltött a zene. Zene? Talán nem elég jó szó rá. Valami rémes lárma! A női munkahelyemen soha nem volt ilyen zűr. Ott mindenki csendben gépelgetett, zene maximum klasszikus ment, halkán, altató hatást érve el. A klasszikus zene fontos volt, állítólag megnyugtatta Rose, az ötvenkilenc éves kollégám ízületeit. Csodálkozva néztem a zűrös szerkesztőséget. Idegen és új volt számomra. Fiatalok dolgoztak, harminc, harmincöt éves korig bezárólag. Leültem a székbe és vártam. A helységben, ami a főnök irodája volt, minden falon plakátok lógtak. Együttesek plakátjai, úgy néztem, rock zenészek vannak rajta. Lassan jó lett volna tudni, hogy hol vagyok. Pár pillanat múlva kiderült.

Vincent – aki ragaszkodott hozzá, hogy tegezzem -, lábát az asztalra felpakolva, székén kényelmesen hátradőlve olvasta az egyoldalas önéletrajzomat. Nem volt rajta sok olvasnivaló, az iskola rubrika után csak a női magazin egészség rovatát tudtam beírni.

Ennyi voltam leírva. Egy oldal. Vincent azonban alaposan olvasgatta, ami egy idő után már kínossá vált, hiszen legalább tízszer lehetett átböngészni ezalatt az idő alatt.

Elnéztem a tagot, nem tűnt túl „főnökösnek”. Börnadrágot, egy fekete pólót és bakancsot viselt. Hosszú, legalább vállig érő haját copfba kötötte. Orrában orrkarika volt, rövid ujjú pólója alól kilátszott két karja, ami tele voltak varrva. Zavarban voltam, nem tudtam, ezt mire véljem. Eddig csupán egyetlen főnököm volt, az is hatvanon túl volt, bár szétplasztikázott arca ezt nem sejtette. Mindig furán éreztem magam Vilma (a főnököm) jelenlétében, mindig úgy gondoltam a hatvan fölötti emberekre, hogy lenyugodott, békés természetűek, akik unokáik gyűrűjében protézisüket csattogtatva éldegélnek, boldogan. Ez a „ne ítéld elsőre” dolog. Vilma volt az élő cáfolat az idilli képemre. Hatvan fölött jobban nézett ki, mint én reggelente, bár arca kicsit mesterkéltnak, néha pedig egyenesen ijesztőnek hatott, amiért teljesen szét volt húzva. A ránc- és homlokfelvarrás, valamint az arckisimítás egyetlen hátránya, hogy az embernek mindig csodálkozó kifejezés van a fején. A második műtét után pedig egyenesen múmiaszerű hatást kelt, ahogy a bőr rásimul a csontokra.

– Nos Shan – dobta le maga elé a lapot Vincent, majd felvonta az egyik szemöldökét, vele együtt a szög formájú testékszert, ami az egész szemöldökét átszelte, mintha csak azt a célt szolgálná, hogy összetartsa. – Ugye hívhatlak így? – kérdezte.

– Persze – bólintottam.

– Oké. Szóval Shan, ebből aztán kurvára nem derül ki semmi.

Döbbsent arckifejezéssel néztem rá. Nem lehet, hogy itt ő a főnök!

– Én, én azt hiszem, semmit nem hagytam ki – nyúltam óvatosan a lap felé.

– Jó. Akkor mond meg nekem, hogy mit tudsz a zenéről – szólt. Megköszörültem a torkomat.

– Hát, tíz évig zongoráztam.

– Egy billentyűs. Az nem rossz. És miket nyomtál?
– Szimfóniákat, leginkább.
– Na és mondd, értesz te a rock zenéhez? – kérdezte. Elgondolkoztam. Nem igazán. Ez volt az igazság.
– Igen, azt hiszem. Szeretem a Pink Floydot – közöltem. Vincent összeráncolt szemöldökkel nézett rám, aztán kitört belőle a röhögés. Engem nevetett ki, ezt biztosan tudtam. Csak azt nem értettem, hogy miért.
– Kislány, ez egy komoly lap. Itt metal, new metal, trash metal, heavy metal, hc és ehhez hasonló cikkek születnek. Hozzá tudsz tenni valamit?
– Ismerem a Metallicát is – feleltem. Kellett az állás. Bármi, csak ne a koros nők. Vincent megcsóválta a fejét. Ez rosszat jelentett.
– Várjon! Gyorsan tanulok. Na jó, nem tudom mik ezek, de legalább őszinte vagyok. Azért tanultam, hogy cikket írjak. Semmi közöm az egészségügyhöz, még az elsősegély vizsgámon is megbuktam, amikor jogsit szereztem, mégis egy egészségrovatot vezetek három éve. Arról se tudok semmit, mégis működött. Szeretem a rock zenét, tényleg. Csak nem nagyon ismerem – hadartam. Olyan kétségbeesett arcot vághattam, hogy Vincent ismét megcsóválta a fejét. Fújta a lufit a rágójával, majd visszaszívta a szájába, és vagy ötöt csattogott vele. A tegezés dolgot természetesen elfelejtettem zavaromban.
– Ez itt nem menekülttábor. Itt dolgozni kell. Pörgés van. Tudod Shan, hogy hány konkurens lapunk van? – kérdezte.
– Nem – mondtam.
– Öt. Öt másik metálújság is megjelenik egy hónapban. És tudod, hogy melyik adja el a legkevesebb példányszámot?
– Nem.
– A miénk. Semmi szükség rá, hogy olyan dolgozzon itt, aki szart se tud az egésztől – magyarázta.
– Igyekezni fogok – ígértem.
– Ja. Azt hittem olyan jön, aki ismeri a dörgést. Tuti nem vennék fel, de kell egy ember. Na jó, próba szerencse. Isten hozott a Metávilágnál! – dobott az ölembe egy újságot. Felemeltem és megnéztem a címlapját. Névről ismertem, láttam is már pár számát, de bele még sose néztem. A címlapon egy férfi vagy egy nő volt. Arca mesterségesen volt fehérre mázolva, szeme és szája feketére festve. Nyelve kinyújtva, benne közepén egy szög piercing. Nem tudtam ki az, még névről sem. Belelapoztam a magazinba.
– Mikor kezdek? – kérdeztem csillogó szemmel.
– Hétfőn reggel kilenckor. Bejössz, megkeresed Vladot, majd ő megmondja mit csinálj – utasított.
– Értem. Hétfőn reggel kilenckor megkeresem Vladot. Köszönöm – nyújtottam kezét. Vincent esetenül megrázta a karomat, és újra a kezébe vette az önéletrajzomat. Egy pillanatig még álltam ott, nem tudtam, hogy mit kell tennem. Félrebillentette a lapot, és rám nézett.
– Igen?
– Semmi, csak akkor én most elmegyek – mondtam. Tök hülyén viselkedtem.
– Gondoltam, hogy nem maradsz itt az irodámban – intett, és visszamélyedt a lapomba. Megfordultam és kimentem. Behúztam magam után az ajtót, és szembefordultam a szerkesztőséggel. Mindenki ugyanúgy el volt foglalva, mint akkor, amikor bementem. Fel sem néztek a munkájukból. Szinte mindenki dohányzott, a helységben vágni lehetett a füstöt. Kifele indultam, amikor egy lány elém állt. Magas volt, legalább százhetvenöt, de az is lehet, hogy száznyolcvan centi. Fekete has pólót viselt, ami szabaddá tette hosszú hasfalát, amin nonfiguratív tetoválás húzódott végig vízszintesen, egyenesen a háta felé. Köldökében piercing csillogott. Szemhéja élénk zöldre volt festve, attól függetlenül, hogy ruhája egyáltalán nem tartalmazott hasonló színeket. Nyakában rengeteg lánc csilingelt, orrkarikája egy vékony ezüstitlánccal volt összekötve a sok közül az egyik fülbevalójával.

Nem volt egy hétköznapi látvány.

– Vincent felvett? – kérdezte mosolyogva.

– Igen – feleltem.

– A seggfej! Mondta, hogy jön valaki, aki szegény Pay állására pályázik, de azt is mondta, biztos nem vesz fel – röhögött jóízűen.

– Mi történt Pay-el? – érdeklődtem.

– Nyakcsigolya törése van, még mindig az intenzíven fekszik.

– Sajnálom – szörnyülködtem.

– Ja, mi is. De ki gondolta volna, hogy fára akar mászni, és hogy le fog esni? – tette szét a kezét csodálkozva. Összeráncoltam a szemöldököm.

– Vincent miért nem akart felvenni?

A lány elnevette magát.

– Nézz körbe. Itt mindenki megtalálható, akit a társadalom kirekesztett. Csupa fura alak, akik nem találták a helyüket. Vincent esélyt adott nekünk. Ő volt az egyetlen. Mondjuk is neki sokszor, hogy ő a mi mentőangyalunk. Ezt gyűlöli. Azt mondta, mostantól csak profit vesz fel, nincs több lehetetlen fazon – hadarta, majd végignézett rajtam.

– Nem, nem én vagyok az a profi – tettem fel a kezem, még mielőtt megkérdezte volna.

– Akkor jó. Isten hozott! – nevetett, miközben rezgett minden nyaklánca, orrlánca, karkötője. Rezgett az egész lány.

– Köszí. Shannen – nyújtottam a kezem.

– Debbie. Most mennem kell, mert lapzárta van, hétfőn találkozunk – sietett tovább.

– Oké – szóltam utána.

Felvettek. A Metálvilág új munkatársa voltam. Lehetett volna rosszabb is. Sokkal rosszabb. Kiléptem a szerkesztőségből, és megkönnyebbültem, olyannyira, hogy szinte beleremegtem. Nincs többé női magazin. Nincs több egészségcikk. Van helyette metál.

5.

Még aznap délután felmondtam. Csak besétáltam, és megtettem azt, amire olyan nagyon rég készültem. Senki nem sírta el magát a hír hallatán. Ezt nem is vártam tőlük. Mégis hihetetlen boldogság fogott el, amikor összepakoltam az asztalomat, és egyszerűen elköszöntem. Nem voltam haragban senkivel. Jóban sem. Semmilyen viszonyom nem volt velük. Örültem az új munkámnak. Úgy éreztem, visszatért az életem az útra, amiről három éve simán lesiklott. Na igen. Illúzió. Újabb lehetőséget kreáltam magamnak, hogy megkeressem a boldogságom. A boldogságom, ami ideig, óráig tart csupán. De az is több, mint a semmi.

Vasárnap szokás szerint apámmal ebédeltem. Szokás szerint értem jött, és elvitt abba az étterembe, ahova ő úgy szeretett járni. Én annyira nem, de nem számított. Homárt ettünk. Minden héten azt kajáltunk, már undorodtam tőle.

– Kiléptem a munkahelyemről – mondtam, mintha csak azt jelentettem volna be, hogy szép idő van. Apu kezében megállt a rák, pont mielőtt kettétörte volna.

– Miért?

– Mert utáltam. Tudod, hogy utáltam – közöltem szórakozottan.

– Ez anyád műve volt, ugye?

– Nem, még ő sem tudja. Majd este elmondom neki.

– Állandóan telebeszéli a fejed, csak a hülyeségét fújja. Shannen, fontos volt az a munka, a megélhetésedet jelentette.

Jöttek az atyai jótanácsok.

– Van másik munkám, nem léptem ki addig, amíg nem szereztem mást – magyaráztam.

Apám végre eltörte azt a szerencsétlen rákot.

– Az más. Milyen munka?

– Egy másik magazinnál. Bővebbet nem tudok, hétfőn közlik, hogy mi lesz a dolgom.

– Na és milyen magazin?

– Metálvilág.

A rák újra megállt a levegőben. Zseniális. Ha így folytatjuk, soha nem kezdi el enni. Ültünk az elit étteremben, ahonnan mindig menekülési kényszerem volt, ahogy végignéztem a sznob társaságokon, akik csak azért jártak oda, mert drága és trendi, az már más kérdés volt, hogy ehetetlen, gusztustalan, rágós kaják voltak. Ezek az apróságok nem számítottak. Apám mániája volt a puccos hely.

Cégtulajdonosként semmi dolga és gondja nem volt, megtehetette volna, hogy soha többet nem csinál semmit, akkor is vígan élt volna élete végéig, de munkamániás volt. Hiába volt tele, mindent tudott becsülni, ezt nagyra értékeltem. Tőle kaptam meg a legtöbbször „a dolgozni fontos, mert az élet hozhat váratlan helyzeteket, amikor fontos, hogy fix munkahelye legyen az embernek” sablon dumát. Az egyetem után közölte, hogy dolgozzak, mert ő is dolgozott, dolgozni fontos, dolgozni jó. Apámnak szinte személyként szerepelt a dolgozás szó a mondataiban. Mintha az is lenne valaki. Két mániája volt. Az egyik a munka, a másik pedig a veszekedés anyámmal. Így volt teljes az élete. Meg voltam én, a lánya, az egyszem gyermeke, akivel vasárnaponként rákot kajáltatott. Idilli.

– Nem szabadott volna abba hagynod a focit – csóválta a fejét.

Hogy miért kapom meg mindkettőjüktől minden alkalommal, hogy mit nem szabadott volna abba hagynom? Fogalmam sincs. Ha tényleg csak rajtuk múlt volna, mára egy kézműves focista lennék.

– Apu, kisgyerekként még elszórakoztam a csapatban, de később kínossá vált. A lányok nem fociznak – magyaráztam.

– Már hogyne fociznának? Van női válogatott. Nagyon eredményesek. Tudtad, hogy nekik is van világbajnokságuk?

– Azok lesbikusok!

– Shannen, kérlek! – csitított le, mert lehet, kicsit hangosabban reagáltam, mint azt a hely megkívánta volna. – Már hogy lennének azok? Vannak köztük családanyák is. Ezek a nők kitartó és eredményes sportolók.

– Rendben, akkor csak nem szerettem focizni – adtam fel.

– Ha anyád nem erőszakol rád annyi mindent, akkor maradt volna energiád és kedved tovább footballozni.

– Lehet – vontam meg a vállam.

Nem. Nem akartam focizni. Lovagolni sem. Köcsögöket agyagozni sem. Gyerek akartam lenni. Mindegy, rég volt.

– Alan nem jelentkezett? – érdeklődött. Megállt a torkomban a rák. Kínos téma. Szinte hallottam a vinnyogó szirénát, ami jelezte, vészesen közeledik egy hatalmas kiborulás, ha tovább gondolkozok.

– Nem. Nem is fog – mondtam.

– Shannen, csak azt tudom tanácsolni, hogy lépj tovább. Hidd el, ez nem könnyű, de menni fog – mosolygott apu.

Alan. Egy ideje nem jutott eszembe. Már vagy négy napja. Pont közeledett az évforduló. Az évforduló, amikor dobott. Az ember annyi hülye férfival találkozik élete során, és amikor megtalálja azt, amelyikkel minden stimmel, rájön, az volt a legszemetebb az összes közül. Csak jól álcázta. Az összes barátom közül Alan volt az, akit eléggé szerettem. Úgy mondanám, eléggé ahhoz, hogy rózsaszínben lássam a világot. Ez a legveszélyesebb. Mert a rózsaszín világgép megvéd egy darabig a külvilágtól, álomképet fest, amiben édes hinni és élni. Ez az az érzés, amiből már csak lefele vezet az út. Úgy tört össze az álomképem, hogy a fellegekből, minden átmenet nélkül a föld alá süllyedtem. Pillanatok alatt. Nem volt előzménye, nem volt semmi. Együtt éltem Alannel. Az első férfi volt, akivel összeköltöztem. A szüleim korainak találták. Az egyetlen dolog volt, amiben életük során egyetértettek. Ebben viszont én nem értettem egyet velük. Ilyen az élet. Egy hónapos ismeretség után cuccoltunk össze. Ma már tudom, korai volt. Akkor nem tudhattam.

Elvileg olyan szerelem volt ez, amire nem véletlenül találták ki a „vak” jelzőt. Nem láttam, és nem hallottam. Nem is akartam. Ő volt nekem, szerettem, boldog voltam vele. Vagy csak lehet, hogy azt hiszem. Az ember mindig azt tartja a legnagyobb boldogságnak, amit addig megélt. Aztán jön egy újabb, nagyobb, és rájön, az előző mégcsak nem is hasonlított az érzésre. Így van ez valahogy az első szerelemmel. Az első szerelem mindenkinek máskor jön, mindenkinek mást jelent. Utólag. De abban a pillanatban, amikor benne vagyunk, nem számít semmi. Tizennégy évesen voltam először szerelmes. Igazából azt kéne rá mondanom, hogy nevetséges gyerekkapcsolat volt, de ha azt mondanám, hazudnék. Gyerekkori önmagamot csapnám be. Milyen röhejes utólag, milyen kis semmitmondó időszak. Mi az a gyermeteg hullámvész a mellkasban, amit csupán egy pillantás vált ki? Mi az ahhoz képest, amikor a közös életből, közös lakásból, és frankón közös jövő elől dobnak ki? Se szó, se beszéd. Az első szerelem akkor is szép. És szomorú is a maga komolytalanságában. Ki ne emlékezne rá? Mindenkit dobnak egyszer először. Komolytalan, de egyben az első komoly pofon az élettől. Amikor hirtelen rádöbbenünk, hogy ez velünk is megtörténhet. Amikor egy gyerek (mert az első szerelem korában gyerekek vagyunk, ez biztos) először gondol arra, hogy nem ér semmit az élete. Nevetséges? Az. Mit tud egy kölyök ezekről a dolgokról? Semmit. Mégis akkor, az első szakítás pillanatában megszűnünk gyerekeknek lenni. Hirtelen nővünk fel a gondolatokhoz. Akkor jövünk rá először, hogy milyen szemét világba kerültünk. Na igen! Alan szemét volt velem. Ezért kapta tőlem, természetesen utólag, a seggfej becenevet.

Huszonhárom évesen megismertem. A születésnapomon egy étteremben vacsoráztunk három barátnőmmel. Barátnők, akik arra vannak, hogy az ember ne üljön egyedül egy étteremben a születésnapján. Semmi más célt nem szolgálnak. Egy elég menő étteremben kajáltunk. Érdekes, velünk született tulajdonság, hogy ha valamit ünnepelni akarunk, puccos helyen tesszük. Látszat az egész. Sokkal jobban éreztem volna magam, ha egy ócska, kockásabroszos étteremben eszünk állott szendvicset és olcsó, vizezett sört iszunk hozzá. Barátibb. Emberibb. Mint ülni egy sznob helyen, kulturáltan étkezni, visszafogottan beszélgetni. Vigyázni, hogy a pezsgőspoháron ne hagyjunk rúzsnyomot. Nem, a három barátnőm, akikkel egy évfolyamra jártunk, gondoskodott a remek buliról. Asztalt foglaltattak a város egyik legmenőbb éttermében. Már négy héttel a születésnapom előtt. Felvették legjobb ruhájukat, a legeredetibbnek tűnő bizsujukat, és kezdődhetett a móka. „Legjobb” barátnőjük születésnapi vacsorája? Vagy csupán álca, és pénzes pasit akartak fogni maguknak? Sose derül ki. A gesztust kellett értékelni. A látszat számított. Mindig csak az számít. Elmentünk hát vacsorázni. Még köszöntőt is mondtak. Elhittem nekik. Aztán ettünk. Körbenézve az étteremben semmi mást nem láttam, csak látszatot. Ahogy a pincér óvatosan italt tölt. Ahogy az emberek visszafogottan nevetgélnek. Ahogy tálalnak. A hamis mosolyok az arcokon. A csillogás, ami mögött elfáradt, szerepükbe beleunt szemek sütötték le a tekintetüket. A kés megcsikordulása a tányéron. Feszülten éreztem magam. Hiszen ez csak étkezés. Mindennapi dolog, ami nélkül nem tudunk létezni. Miért kell ebből is eseményt csinálni? Az étel mindenhol, mindenkinek ugyanazt a célt szolgálja. De erről már rég megfeledkezett a világ. A tálalásra esett a hangsúly, a körülményekre. Az ételről mindenki megfeledkezett. Kedvem lett volna felszólalni, hogy ez az étel, ez a puccos, öt fogásos vacsora, valójában ugyanazt nyújtja, mint egy utcai padon elfogyasztott szalámis szendvics.

Természetesen nem szóltam semmit. Viszont nem leltem boldogságot benne. Hálátlan, elkényeztetett teremtmény lennék? Amiért nem tudom értékelni azt, ami adva van, mikor sok más ember szívesen cserélné velem? Vagy áldozat vagyok, aki lehetetlen kérdéseket tesz fel magának?

A desszertnél jártunk, három barátnőm folyton csacsogott. Legkedvesebb arckifejezésemet elővéve hallgattam őket. Nem volt túl etikus, igazából le kellett volna vágni a kezem, amiért könyököltem, és fejem a tenyeremre támasztottam. Ekkora vétket követtem el a világgal szemben. Talán megbocsáthatatlan. Mégsem tudtam tartani a

fejem. Bágyadtan meredtem körbe. Egy máz vett körül. A tökéletes boldogság, bármerre néztem.

Ahogy bambultam, észre sem vettem, hogy tekintetem megakadt egy irányban. Nem figyeltem, nem is láttam, nem is néztem, mégis úgy tűnhetett. Gondolataim sokkal messzebb voltak a puccos étteremnél, de ott helyben, ezt csak én tudtam. Amikor kitisztult az elmém, észrevettem, hogy egy társaságra bámultam perceként át. Az egyik férfi, aki középen, velem szemben ült, megemelte felém a poharát. Enyhén elmosolyodtam, és elfordítottam a fejem. Aztán, ügyelve, hogy ezúttal senkit ne bámuljak, a terítőre meredve folytattam a gondolatmenetemet. Arra eszméltem fel, hogy két pincér áll mellettem, és énekelnek. Felnéztem rájuk.

Ketten fogtak egy tortát, amin vakítóan ragyogott a meggyújtott tűzijáték. Barátnőim mosolyogtak, ez az ő művük volt. Sejtettem. Végighallgattam a két pincér énekét, akik mosolyuk mögött valószínűleg a pokol legfélelmetesebb bugyraiba kívántak. Az egész étterem engem nézett, a szülinapost. Kínos volt. Végre elérkezett a pillanat, amikor befejezték a dalt, és letették elém a tortát. Barátnőim büszkén néztek maguk elé, megérdemelt volt az arckifejezésük, valóban feledhetetlen élményt nyújtottak nekem. Csak nem úgy, ahogy ők gondolták. Az egész étterem megtapsolt. Ez még kínosabban érintett, idegen emberek vigyorogtak rám, vigyoruk mögött azonban láttam az ürességet. Nekik csak egy lány voltam, akit meg kellett tapsolniuk, mert a kultúrétterem szelleme megkívánta, miközben ezzel félbeszakadt az értelmes társalgásuk. Nekem ők pedig csak egy csomó arcot jelentettek, akik üresen mosolyognak rám, én pedig üresen visszavigyorogtam. Ennyit a látszatról. Kívülről szépnek tűnt. Belül rohadt az egész. Pillanatok alatt abbamaradt az ünneplésem, lezajlott a cirkusz, minden visszatért a régi kerékvágásba.

A tortát vágtam fel, amikor érkezett egy italom. Már volt italom. A pincér átnyújtotta.

– Ezt az úr küldi, ezzel boldog születésnapot kíván kifejezni önnek – tette le elém az italt, majd a szemközti asztalhoz mutatott. Az a férfi vigyorgott rám, akit véletlenül, tudtomon kívül megbámultam az imént. Elmosolyodtam.

Miért ilyen bonyolultak a dolgok? Miért kellett végighallgatnom az értelmetlen pincért?

Miért nem jött oda a férfi, veregette meg a vállam, és mondta: Nesze, ha már végig kellett hallgatnom a dalodat, idd meg!

Ez volt az igazság. De becsomagolva, pincérrel, tálcával, betanult szöveggel hatásosabb volt.

Alig egy órán belül a férfi és társasága, a mi asztalunknál ültek. Nem nehéz ismerkedni.

Végül is könnyű. Csak az a baj, hogy ritkán akadunk össze olyan emberrel, akit hosszútávon nem ununk. Az ilyen éttermi ismerkedések kilencven százaléka tévedés. Az ember már a harmadik mondatnál tudja, hogy érdemes volt-e, vagy sem. És olyankor mit teszünk? Mivel velünk született jellem, hogy egyenesek vagyunk, udvariasan végighallgatjuk a másikat, aztán soha többet nem keressük a társaságát. Talán erre találták ki a telefont. Hogy azt mondhassuk, oké, majd hívlak. Ez megkönnyíti a dolgokat.

De előfordul az a ritka pillanat is, amikor a sors, a puccos hely, a hamis barátok, vagyis minden, de minden körülmény ellenére jól sül el a dolog. Legalábbis azt hisszük. Sokáig azt hisszük. Így volt ez velem is. Alan, miután bemutatkozott, egész este mellettem ült.

Beszélgettünk. Élveztem a társaságát. Sokadszorra bukott meg a külső alapján megítélés

elméletem. Minden látszat ellenére Alan nemhogy szórakoztató volt, de kedves, őszinte és végtelenül jópofa. Kívülről egy becsomagolt, de semmiféle meglepetést nem tartalmazó csomagnak tűnt. Drága öltöny, látszat kaja, jólfésült haj, makulátlan arcbőr. Minden benne volt, annyira tudatosan, hogy már szinte tudatalattinak tűnt. Olyan betanultan mozdította a kezét, megvillantva ezzel méregdrága óráját, hogy már szinte spontánnak tűnt.

Tulajdonképpen egy kreált seggfej volt, ezt az első pillanatban tudtam. Én valóban az az ember voltam, akit nem hatott meg sem az órája, sem a külseje. Elvileg emiatt azonnal el kellett volna hajtanom. De több volt benne. Sokkal több volt, mint az a feldíszített

karácsonyfa, ami fenyőfaként senki figyelmét nem kelti fel. Háromnegyed óra alatt kiderült, hogy igen komoly személyiség, egy csomó jó gondolattal, értékes nézetekkel. Végül is karácsonyfa volt, de az a fajta, amelyik fenyőként is magasabbra nő, mint a többi.

Hogy megtaláltam volna a boldogságom? Aha. Azt hittem. Nem tudom, mi fogta meg bennem. Sose kérdeztem. Utólag azt mondanám, valamelyest színesítettem az életét. Akkor nem mondtam semmit. A szülinapi vacsorám után, másnap is találkoztunk. Utána is. Én épp munkát kerestem, ő dolgozott, ezért egy idő után én mentem elé, aztán együtt töltöttük a nap hátralevő részét.

Beleestem. Elég durván. Senki nem nézte jó szemmel ezt, csak én. Alan tíz évvel volt idősebb nálam, megismerkedésünkkor múlt harminchárom. Minden szülő rémálma. Egy hónapja ismertem Alant, amikor vacsora közben megkérdezte, hozzá költöznék-e. Nem is gondoltam végig a kérdést. Igent mondtam.

Először anyámat hallgattam végig. Nem volt könnyű. Azt hittem, rosszabb már nem jöhet. Jött. Apám. Majdnem megőrültem, olyan szinten elleneztek a kapcsolatom. Ennél már tényleg nem számítottam rosszabbra. Pedig volt még egy. Az a variáció, amit el sem tudtam képzelni. Anyu és apu közösen ültek le velem, hogy egy utolsó próbát tegyenek, amivel elfordíthatnának a tervemtől. Nem sikerült nekik. Elég eltökélt voltam. Így mindkettőjüknek nemet mondtam. Életemben először tettem meg, addig valamelyiküknek muszáj volt igazat adnom, hiszen nem is volt más választásom, egyikőjük volt az igen, másikuk a nem. Ezúttal viszont mindketten nemet mondtak. Én viszont igent.

Apu mindenesetre találkozott Alannel, és elbeszélgetett vele. Ahogyan egy apa szokott azzal, akit inkább lelőne, minthogy a lánya közelébe engedjen.

Hirtelen kapcsolat volt a miénk, az biztos. Azt hittem boldog vagyok. És nagyon jó volt azt hinni, hogy megtaláltam azt, amit kerestem. Alan háza egy üvegkalitka volt, megőrültem a tökéletességétől. Nem, igazából Alan tökéletességétől örültem meg. Befolyásolható voltam. Mindig is. Szépen lassan minden kezdett kiirtódni belőlem, amihez régen annyira ragaszkodtam. Időközben megtaláltam a munkám, amit nagyon nem szerettem. Saját magam kényszerítettem abba az életstílusba, amit még nézni is utáltam. De ezektől függetlenül nagyon szerettem Alant. Voltak pillanatok a kapcsolatunkban, amik értékesnek is nevezhetők. Igen, ha nagyon keresek, biztosan eszembe jut.

Elhitette velem, hogy jó vagyok. Elhitette, hogy értékes vagyok. Hogy jó az, amit csinálok. Bólintottam, de semmi értelmét nem láttam az egészségrovatnak. Közöm sem volt hozzá. Aztán elhittem, hogy fontos. Elhitette velem. Meggyőzött, hogy a puccos helyen kajálás jó dolog, miért fesszük meg magunkat a jó dolgoktól? Erre is bólintottam. Voltak pillanatok, amikor tök egyszerűen élünk. Amikor nem volt szerep, amit eljátszunk. Olyankor tényleg rendben volt minden. Aztán jött az újabb céges buli, ahol mosolyogtam mellette, ettem a kis kaviáros dolgot, amit felszolgáltak. Egyáltalán nem ezt a boldogságot kerestem. De Alan ott volt, és őt szerettem. Szerettem, és fogalmam sem volt róla, hogy fiatalságomat és naivságomat kihasználva olyan embert formál belőlem, amilyet csak akar. Anyu és apu tombolt ebben a két évben. Alig bírtam velük beszélni, mindig ugyanoda jutottunk. Hogy nem ismernek rám. Tulajdonképpen én sem ismertem magamra. De ezt nem vallhattam be, azzal saját magam ellen beszéltem volna. Ettől függetlenül szüleimmel ugyanannyi időt töltöttem majdnem, mint addig. Ha munkám és kapcsolatom engedte, azonnal hozzájuk mentem. Én úgy láttam, semmi nem változik, csak annyi, hogy nem csak apuval kajálok rákot hétvégeként, hanem hét közben is, Alannel.

Apu és én csendben ettük tovább a rákot. Nem esett több szó Alanról, ennyi is épp elég volt. Apu látszólag megbánta, hogy szóba hozta. Egy éve volt már, hogy véget ért a kapcsolatunk.

- Kíváncsi vagyok milyen lesz az új munkád – törölgette meg apu a száját.
- Csak jobb lehet, mint az előző – vontam meg a vállam.
- Na de metál? Shannen, biztosan ez az, amit csinálni akarsz?

– Nem abban a világban élünk, amikor erről én dönthetek.

– Ne beszélj így – szólt rám.

Lehet, hogy igaza volt. Nem kéne így beszélnem. De nekem meg abban volt igazam, amit mondtam. Tehát egy-egy.

– Még mindig kezdőnek számítasz, találsz majd neked való munkát. Ebben a szakmában meg kell érni – magyarázta.

Igen. Ha nagyon megérek, akkor már ott tartok, hogy kihalok az állásomból.

– Minden rendben lesz apu – legyintettem hanyagul.

– Persze, hogy rendben lesz. Ha nagyon nem megy, kilépsz. Ha nem találsz mást, még mindig ott van a lehetőség, hogy hozzám gyere dolgozni.

– A te cégedben nincs szükség írókra.

– Találunk mást – mondta

Amikor végeztem a sulival, apám azonnal felajánlotta, hogy felvesz a cégéhez. Hogy minek? Akárminek. Nem az volt a lényeg. A lényeg abban rejlett, hogy dolgozzak. Ez volt a mániája. Viszont szívesen szemmel tartott volna, így jött a ragyogó ötlet, hogy felvesz magához. Így burkoltan tartott volna el. Rám sózott volna valami kamu munkát, aztán terve szerint szépen, folyamatosan lépkedtem volna felfelé.

Nem, nem azért nem vállaltam el, mert nem lett volna fair a többi emberrel. Hülyeség. Ha az élet kegyes volt hozzám, és ilyen családba születtem, akkor miért vonnám meg magamtól azt, ami adva van?

Nem. Az ok egyszerű volt. Szerettem volna a saját szakmámban elhelyezkedni. Tök egyszerű. Nem azért tanultam, hogy ne legyek hasznomra. Így is szerencsés vagyok, bármi baj lenne, apu azonnal biztosít nekem mindent. De érdekelt az írás. Nem voltam a legjobb benne. A legrosszabb sem. Tulajdonképpen átlagos író voltam, de hozzátartozik, hogy az egészségrovat nem adott lehetőséget arra, hogy kiizzadjam magamból a minőségi munkát. Viszont szerettem, és érdekelt. Aztán a többi jött magától.